

Neofeixisme i antifeixisme unitari a l'Hospitalet de Llobregat (2010-2014)

Roger Molinas Amorós

Neofeixisme i antifeixisme unitari a l'Hospitalet de Llobregat (2010-2014)

Roger Molina Amorós
Historiador

Des de la fi del règim franquista i fins a l'any 2010 el feixisme va esdevenir, a l'Hospitalet, un problema policial i no polític, protagonitzat per alguns grups juvenils que provocaven batusses i altercats ocasionals, sobretot durant la segona meitat dels anys 90. Les formacions polítiques situades ideològicament a la dreta del PP eren purament anecdòtiques; a tall d'exemple, a les eleccions municipals de 2007 la candidatura d'ultradreta presentada per Democràcia Nacional (DN) va obtenir tan sols 238 vots a la ciutat, un 0,29% del total de participació.

Res feia pensar en un creixement notable de l'extrema dreta tres anys més tard. Què va succeir, doncs, en aquest lapse de temps?

APROXIMACIÓ A LES CAUSES SOCIALS I ECONÒMIQUES DEL RESSORGIMENT DEL FEIXISME

A finals del 2008 l'esclat de la crisi financera i de la bombolla immobiliària va provocar un augment sobtat de l'atur a la ciutat, i va arribar a màxims històrics. L'any 2007 hi havia a la nostra ciutat 9.272 persones inscrites a l'atur, dada que va arribar fins a 21.126 el 2010, un augment del 227,8% en 3 anys. La pujada es dona bàsicament en el sector de la construcció (de 918 aturats el 2007 a 3.986 el 2010), així com al sector serveis, on es va passar de 6.141 inscrits a l'atur el 2007 a 12.931 el 2010 (font: IDESCAT). La combinació de desocupació i deflació en el preu de l'habitatge va tenir com a primera conseqüència dramàtica els casos de desnonaments de famílies que havien estat víctimes d'estafes hipotecàries o que havien signat crèdits que ja no podien tornar.

Per una altra banda, durant l'època de creixement desorbitat del preu de l'habitatge, entre 1996 i 2008, es va produir un procés de substitució poblacional, especialment als barris del nord de la ciutat (Florida, Pubilla Cases, Torrassa i Collblanc), on moltes persones joves deixaven el seu pis, canviant de barri o ciutat, i el venien a persones nouvingudes. Aquests migrants arribaven atrets per l'alta demanda de mà d'obra en la construcció i serveis, tot provocat per una evident segmentació del mercat laboral,

amb feines precàries i mal pagades que ningú nascut aquí volia fer. L'any 2008 hi havien 58.620 persones amb nacionalitat estrangera censades a l'Hospitalet (un 23% del total), vingudes majoritàriament d'Amèrica del sud (32.290), Àfrica (5.853), Àsia i Oceania (4.783) o Amèrica central i del nord (4.203) (font: IDESCAT). Segons el baròmetre municipal de 2010, la immigració era el principal problema per a la ciutadania, concretament per a un 26,2% dels enquestats. També cal valorar que el ministre de Treball i Immigració, Celestino Corbacho, que havia estat fins feia poc alcalde de l'Hospitalet, es va prodigar en declaracions molt dures contra la regulació de persones migrades, declaracions que li van valdre reprovacions per part de SOS Racisme (DIVERSOS AUTORS, 2008).

Les polítiques d'austeritat i retallades en els serveis socials, que es realitzen a partir de 2010, generen una competència pels recursos cada cop més escassos entre les persones més pobres i necessitades. A això, cal sumar-hi que en una urbs molt poblada com l'Hospitalet (el barri de la Torrassa, per exemple, té una densitat de 57.596 habitants/km², segons dades de 2010) l'espai públic està utilitzat de forma intensiva, amb formes d'entendre la gestió de l'espai públic molt diverses, la qual cosa tendeix a generar una dinàmica de conflicte d'interessos entre grups culturals, socials o demogràfics. Un exemple, que sovint arriba al ple municipal, són les molèsties que provoquen les discoteques per a joves als veïns de major edat que volen descansar. Es tracta d'un conflicte recurrent, que fa molts anys que dura, però que en el context actual s'utilitza per criminalitzar el jovent d'origen migrat.

Aquest còctel de crisi, austeritat i atur amb immigració va ser el context idoni per al cultiu de la ultradreta: la forma més simple de vehicular la frustració social era dirigit-la contra els elements més dèbils de la societat, les persones migrades, i així es va iniciar un enfrontament social horitzontal (HERNÁNDEZ-CARR, 2013).

APROXIMACIÓ A LES CAUSES POLÍTIQUES DEL RESSORGIMENT DEL FEIXISME

Les principals causes polítiques que haurien provocat el ressorgiment de l'extrema dreta són les següents:

1) L'antipolítica: Aquesta ideologia es basa a culpar de la crisi els polítics i els seus privilegis, els quals són acusats de ser una casta que utilitza el sistema democràtic per obtenir beneficis personals. A Catalunya sorgeix amb força arran de la crisi econòmica i de l'aparició de moviments socials de caire postideològic que posen en dubte la validesa de la divisió entre ideologies hereves de la Revolució Francesa.

Aquest corrent de pensament denuncia la manca de representativitat d'una classe política governant que és incapaç de dur a terme els seus programes electorals davant les pressions d'un mercat globalitzat i d'institucions com la Troika¹ no sorgides

¹ Nom amb què es designa la coalició *de facto* entre el Fons Monetari Internacional, el Banc Central Europeu i la Comissió Europea.

de cap mandat popular, però amb capacitat per imposar retallades als serveis socials o pujades d'impostos als executius estatals, a canvi de rescatar els bancs o ajudar a frenar l'especulació sobre el deute públic. Els nombrosos casos de corrupció política, sovint relacionats amb l'urbanisme i el finançament irregular dels partits, també han contribuït a agreujar el descrèdit de la classe política.

Per això, un element fonamental de l'antipolítica és un aparent rebuig a l'eix tradicional esquerra-dreta com a base ideològica del conflicte democràtic. Un dels primers teòrics de l'antipolítica en anunciar aquest principi és el sociòleg i professor de Harvard Daniel Bell (1994), qui afirma que la lluita de classes ja no serà el motor de la història arran de l'aparició de noves tecnologies i telecomunicacions que permetran una ruptura amb el passat i un desenvolupament individual al marge de les mobilitzacions col·lectives. Bell planteja que, amb el triomf mundial del capitalisme i la democràcia liberal, ens trobarem davant l'emergència d'un pensament únic i global, on moriran tant els valors culturals de l'ètica burgesa decimonònica (esforç i conservadorisme purità), com la consciència de classe proletària, essent substituïts per una hedonista consciència de consumidor. Un altre pensador de l'antipolítica és el politòleg nord-americà neoconservador Francis Fukuyama (1992), segons el qual la història entesa com una lluita entre grans ideologies ha mort, amb el triomf mundial i definitiu del neoliberalisme i la democràcia representativa. El nou motor de la història a partir d'ara serà "el desig de reconeixement", és a dir, la consciència de la dignitat com a individu aïllat, que ha de desenvolupar-se en contra de la "tirania de la igualtat", que aboleix aquelles estructures socials col·lectives (administracions públiques, partits, sindicats, moviments socials...) que busquen uniformitzar els drets en comptes de desenvolupar subjectes singulars.

Aquesta antipolítica s'ha vist traduïda en les darreres eleccions europees de maig del 2014 en un vot de càstig envers les formacions tradicionals, especialment les més grans (populars i socialistes), un trencament amb l' statu quo i una recomposició del mapa polític amb l'aparició de formacions noves que es presenten com una regeneració del sistema. Aquest trencament, paradoxalment, no ha abolit les ideologies, com pensaven Bell i Fukuyama, sinó que les ha radicalitzat tant per l'esquerra (Syriza a Grècia i Podemos a Espanya) com per l'extrema dreta populista o xenòfoba (Front Nacional a França o UKIP a Anglaterra).

2) Individualisme i replegament identitari: La ideologia neoliberal, que disposa d'una àmplia hegemonia cultural des de la Revolució Conservadora de Reagan i Thatcher als anys 80 (FONTANA, 2011), ha interioritzat la culpa d'un fracàs econòmic i entén la crisi com un problema personal i no social. Així doncs, l'esclat de la situació d'atur i desnonaments van generar frustracions i depressions en moltes persones. Un exemple és que al novembre de 2010 un pare de família aturat de 45 anys, que havia ocupat un pis de lloguer d'ADIGSA al Gornal i estava a punt de ser desnonat amb una reclamació de 9.000 euros per l'ocupació, es va suïcidar penjant-se en un parc públic (*La Vanguardia* 11/11/2010). Amb el sorgiment de moviments socials col·lectius com la Plataforma d'Afectats per les Hipoteques (PAH), moltes d'aquestes persones van co-

mençar un procés d'empoderament per tal de canalitzar la seva frustració formant part d'un nou activisme social.

Alguns autors com Zygmunt Bauman (2007) plantegen que, dins l'estadi actual del capitalisme, ens trobem davant un nou individualisme basat en la por d'establir vincles amb altres individus, provocada per la pèrdua de la seguretat existencial i la fragilitat de la posició social, on les úniques relacions s'estableixen mitjançant transaccions comercials. L'estat postmodern ha esdevingut una estructura administrativa freda i pragmàtica on els ciutadans viuen lligats tan sols per una esperança egoista comuna. Les noves tecnologies substitueixen el contacte personal i els individus redueixen els seus lligams socials amb el veïnat, desenvolupant una por envers l'altre. Les organitzacions que havien estat l'eix vertebrador de la societat civil durant la modernitat es troben en una profunda crisi, com els partits, els sindicats o les associacions de veïns, i així generen barris profundament desestructurats on els principals conflictes es donen entorn la convivència veïnal. Aquest individualisme acaba generant un replegament identitari, ja sigui per la religió, la llengua o l'estat. Es tracta d'una forma de buscar una col·lectivitat a la qual pertànyer, superant l'alienació social i diferenciant-nos dels altres. L'identitarisme pot acabar degenerant en xenofòbia, en el moment en què les diferències passen a ser un motiu per negar drets.

3) Islamofòbia: El feixisme dels anys 30 va escollir els jueus per tal de construir la figura d'un enemic públic cap on canalitzar el seu odi; ara la diana contra la qual vehicular el conflicte social són els musulmans. Tant l'antisemitisme com la islamofòbia tenen l'origen en temps medievals, però és al s. xx quan s'aguditzen; en el cas dels prejudicis cap als musulmans, agafen força arran de diversos episodis bèl·lics com la guerra turcoxipriota, l'enfrontament entre Israel i Palestina o el conflicte als Balcans, i arriba al seu auge a partir dels atemptats contra les torres bessones de Nova York el 2001. Aquesta islamofòbia (PRADO, 2009) presenta els musulmans estereotipats com a violents fanàtics dins d'un bloc monolític uniforme que hauria entrat en un "xoc de civilitzacions" contra Occident, ja que els seus valors serien suposadament incompatibles amb el desenvolupament dels drets civils.

Segons un estudi estadístic (*6è Baròmetre del Reial Institut Elcano*, maig de 2004), realitzat després dels atemptats de l'11M, els espanyols tenien un alt rebuig de les persones musulmanes, un 80% creien que són autoritaris, un 57% associaven Islam i violència, un 52% mai no es casarien amb un/a marroquí² i un 19% eren partidaris de l'expulsió de tots els musulmans d'Espanya, xifra que quasi es va triplicar des del 7% de 1996.

Els nous grups feixistes han aprofitat aquest context per escampar por i rumors infundats dels musulmans, relacionen Islam amb terrorisme, organitzen manifestacions

² Al baròmetre es realitzen preguntes emprant una classificació religiosa (musulmans) amb d'altres de nacionalitat (marroquins), constatant com els estereotips islamòfobs han barrejat aquestes categories.

veïnals en contra de la construcció de mesquites o obren la polèmica en contra de l'ús del burka o el niqab darrere d'un fals feminisme, fent creure que es preocupen pels drets de les dones musulmanes quan realment els interessa estigmatitzar-les i criminalitzar-les. Com a resultat es genera una injustificada alarma social davant un problema molt minoritari, com ja van explicar SOS Racisme i grups realment feministes com Ca la Dona.

LES NOVES ESTRATÈGIES DEL FEIXISME

Dintre de les noves tendències de l'extrema dreta a Europa, hem de diferenciar tres línies clarament diferenciades, tot i que en alguns moments poden confluïr:

1.- El feixisme disfressat amb corbata: La principal novetat d'aquesta tendència respecte del feixisme clàssic és l'estètica. Els seus representants públics no són joves caps rapats tatuats i violents, sinó homes presumptament respectables vestits amb elegants americanes, que eviten tota referència iconogràfica obertament feixista. Aquest emmascarament té com a objectiu captar un sector de votants que, tot i rebutjar el nazisme, poden compartir part de l'anàlisi o el discurs. A Europa aquesta estratègia és compartida pel Front Nacional de Marine Le Pen a França, la FPÖ de Heinz-Christian Strache d'Àustria, la Lliga Nord a Itàlia, Geert Wilders a Holanda o PxC a Catalunya. Aquests partits també tenen en comú l'euroescepticisme, davant els alts nivells de desconfiança envers les polítiques d'austeritat imposades per Brussel·les. Aquestes formacions han aprofitat la conjuntura per tal de demanar la fi de l'euro i, sobretot, un tancament de fronteres a la mà d'obra estrangera posant fi al Espai Schengen i la lliure circulació de persones dins el continent.

2.- El feixisme del tercer mil·lenni: Es tracta d'un peculiar moviment social sorgit a Itàlia sota el nom de *Casa Pound*. Es troba estructurat en diversos casals juvenils que combinen elements de l'estètica antisistema, que recorda el moviment okupa, amb altres elements de l'extrema dreta. El seu funcionament es basa a socialitzar adolescents i joves en innocents activitats esportives, musicals, lúdiques o, fins i tot, caritatives (donacions de sang, recollides de joguines o aliments). Posteriorment els polititzen en l'extremisme xenòfob i duen a terme un elevat activisme al carrer que pot acabar degenerant en violència i vandalisme. A València ja s'ha instal·lat un d'aquests centres (*Proyecto Impulso*), així com al barri del Clot de Barcelona³ amb el *Casal Tramuntana*, finançat per un regidor de PxC de l'Hospitalet de Llobregat, Alberto Sánchez.

Un col·lectiu amb similars característiques són els sindicats d'estudiants feixistes, com *Respuesta Estudiantil*, que s'està infiltrant en algunes universitats, així com en mobi-

³ Recentment aquest centre social ha traslladat la seu al barri de la Verneda. Per més informació sobre aquest Casal, recomano seguir els reportatges que s'han fet des del Setmanari *La Directa* <http://directa.cat/tag/casal-tramuntana>

litzacions contra les retallades en l'educació al centre i sud de la Península, on gairebé sempre són rebuts amb escridassades per la resta d'estudiants. També algunes organitzacions d'aficionats al futbol han socialitzat joves en l'extrema dreta, sense que tingui encara una clara repercussió en política.

3.- El feixisme sense complexos: És aquell que no s'amaga de lluir amb orgull una estètica totalitària i obertament nazi, emprant la violència amb finalitats polítiques. El seu màxim exponent és *Alba Daurada* a Grècia, que no dubta a l'hora d'apallissar comerciants estrangers, rebentar manifestacions de l'esquerra, bufetejar diputats en debats televisats, realitzar atacs amb explosius o confessar admiració per la dictadura hel·lena de Ioannis Metaxas (1936-1941).

Alguns activistes antifeixistes grecs (SPIROS, 2014) creuen que *Alba Daurada* ha estat un instrument en mans del Govern de *Nova Democràcia* i la Troika per tal d'aturar les creixents revoltes socials al carrer davant la imposició dels plans de rescat i els ajustos. Els nazis sovint han utilitzat una violència ferotge, tolerada per la policia, amb nombroses evidències de col·laboració amb ells, ja que els activistes feixistes poden crear terror allí on la llei i l'estat no arriben. Tot i els escandalosos casos de pallisses i tortures a migrants, en molts programes de televisió es presentava els diputats feixistes com uns innocents joves, atractius i divertits. Això va donar un gir amb l'assassinat del jove músic Pavlos Fyssas per part de membres d'*Alba Daurada*: quan les nombroses protestes antifeixistes al carrer van demostrar que en realitat aquest nazisme feia augmentar la lluita social en comptes de fer-la disminuir. El govern grec finalment els va retirar la immunitat parlamentària i els fons estatals. Tot i això, van obtenir un excel·lent resultat electoral a les eleccions europees, així com a les municipals d'Atenes, el maig de 2014.

A Espanya aquest feixisme extrem estaria representat pels diferents grupuscles com *España en Marcha*, *MSR*, *Democràcia Nacional* o *España 2000*, que obvien la xenofòbia i ara es troben molt centrats a amenaçar i atacar agressivament qualsevol mostra d'independentisme o catalanisme, arribant a convocar trobades populars per cremar estelades, o assaltant actes de la Generalitat a Madrid en ple 11 de setembre, amb presència de diputats i membres del Govern.

LES ALTERNATIVES AL FEIXISME

Davant d'això, què han fet la resta de partits? El cas de França és força paradigmàtic: tant la dreta democràtica de l'UMP com l'actual primer ministre socialista Manuel Valls plantegen que la millor forma de barrar el pas al Front Nacional de Le Pen és copiar part de les seves polítiques, amb la mediàtica expulsió d'una nena gitana enmig d'una excursió escolar com a trist exemple. Aquestes formacions creuen que adoptant una retòrica antiimmigració aturaran la fuga de vots cap a les candidatures extremistes, però en realitat el que fan es situar al mig de la centralitat política aquesta polèmica, donant un embolcall de respectabilitat democràtica a la negació de drets

d'una minoria i no solament no atura el vot ultra sinó que el potencia; de fet el FN ha esdevingut la primera força política francesa a les eleccions europees de 2014.

Per altra banda, en alguns indrets d'Europa s'ha aconseguit aturar en sec el creixement de l'extrema dreta amb un antifeixisme massiu, plural i inclusiu (KARVALA, 2010). Es defuig d'una estètica radical de joves encaputxats, per obrir-se a totes les esferes de la societat que poden ser sensibles al rebuig de la xenofòbia i dels discursos de l'odi. Un bon exemple és la ciutat alemanya de Dresden, on cada febrer unes 15.000 persones convocades per tota l'esquerra *SPD* (socialistes), *Die Grüne* (verds) i *Die Linke* (esquerra), fan una cadena humana impedit una tradicional desfilada neonazi del NPD en memòria de les víctimes dels bombardejos aliats en aquella ciutat. Al Regne Unit trobem el moviment social *Unite Against Fascism* que ha mobilitzat milers de persones de diverses ideologies amb una estratègia de desemascarar la veritable naturalesa feixista de l'extrema dreta, bloqueja massivament els seus actes, fa pedagogia i sensibilització per tal d'aturar els hooligans de l'*English Defense League* als carrers i al partit British National Party de les urnes. A les darreres eleccions municipals britàniques van aconseguir que el BNP passés sobtadament de 55 regidors a 28.

LES ALTERNATIVES ANTIFEIXISTES A L'HOSPITALET

Plataforma per Catalunya (PxC), a les eleccions autonòmiques de 2010, va assolir uns sorprenents resultats a l'Hospitalet aconseguint 3.796 vots (un 4,05% del total), tot i haver fet una campanya molt discreta, amb un sol míting que va ser contestat amb una concentració, en una altre hora i indret, pels partits d'esquerres de la ciutat.

En el ple municipal següent a aquells comicis, els socialistes van presentar una moció per demanar a l'Estat que el reglament d'Estrangeria inclogués la possibilitat que els ajuntaments poguessin emetre informes contra l'arrelament d'immigrants que haguessin infringit alguna ordenança de civisme. Va comptar amb els vots a favor de PSC, PP i CIU i l'única oposició de ICV-EUIA, socis de govern del PSC al govern local. En comptes d'aturar la pujada de l'extrema dreta, aquesta polèmica va situar la xenofòbia al bell mig de l'actualitat local i, a les eleccions municipals de 2011, PxC va aconseguir els seus millors resultats fins a la data: 6.192 vots, un 7,31% del total, i dos regidors.

Una estratègia ben diferent es va posar en marxa al mes de març de 2011 quan es va constituir a l'Hospitalet un grup local de Unitat Contra el Feixisme i el Racisme (UCFR). Comptava amb el suport dels partits d'esquerres (ICV-EUIA, ERC i CUP), diversos sindicats, les joventuts socialistes (JSC), col·lectius migrants, així com altres entitats i moviments socials, treballant en xarxa amb altres grups locals de Vilanova, Reus o Barcelona, amb l'esperit de les mobilitzacions unitàries d'Anglaterra i Alemanya.

El grup es va presentar en públic poc abans de les eleccions municipals de 2011 realitzant una xerrada i una manifestació a la ciutat. En aquell moment el principal debat

Manifestació convocada per Unitat Contra el Feixisme i el Racisme (UCFR) a l'Hospitalet el 30 d'abril de 2011.

intern del grup local UCFR era sobre si parlar obertament de PxC podria suposar fer-ne propaganda, perquè a fi de comptes eren una formació extraparlamentària i algunes persones creien que si n'esmentàvem les sigles estàvem donant-les a conèixer entre potencials votants. Finalment es va optar per parlar de racisme i convivència en termes generals a les octavetes i esmentar PxC de passada; un greu error, com després vàrem comprovar, ja que el principal problema era que aquelles persones que votaven PxC no els identificaven en absolut com una formació feixista o racista, gràcies al seu emmascarament com a respectable partit demòcrata.

Un cop PxC va entrar a les institucions, UCFR va donar per superat el debat sobre si parlar obertament de PxC, perquè era evident que, si ja eren a l'Ajuntament, no tenia

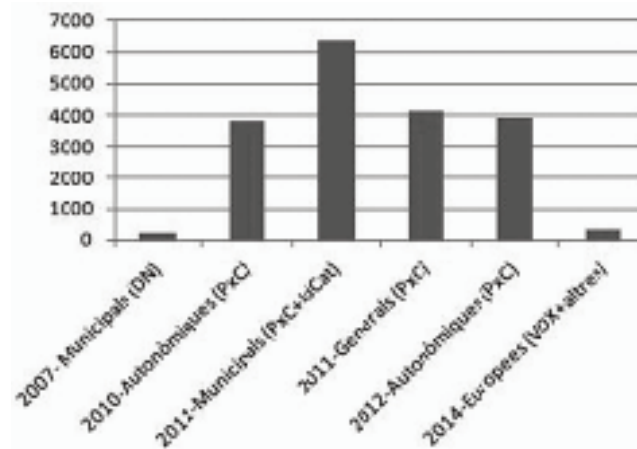
cap sentit seguir fent servir eufemismes. Així doncs es va optar per desemascarar la veritable naturalesa violenta i nazi d'aquesta formació i es va passar a investigar a través de les xarxes socials i a les hemeroteques les connexions entre els seus membres i altres organitzacions ultres i violentes.⁴ També es va procedir a fer presentacions de llibres sobre l'extrema dreta, xerrades, concentracions davant els seus actes o repartiment d'octavetes explícites a les zones on PxC havia aconseguit unes xifres més elevades. Es va iniciar una campanya de "Cinefòrums per la Convivència" al Centre Cultural de Collblanc-Torrassa, en col·laboració amb la Xarxa d'Intercanvis de Coneixements (XIC), activitat que es va exportar al "Centre Municipal Ana Díaz Rico" de la Florida el 2013 i també es van realitzar tallers contra els rumors racistes en instituts de la ciutat o a la Festa de la Diversitat amb un estand propi, així com en una trobada d'entitats equatorianes, o en els cinefòrums de la "Fundació Akwaba". Aquest gir estratègic va venir avalat pels resultats en els sufragis de les eleccions generals de 2011 on PxC va obtenir a l'Hospitalet 4.140 vots (un 3,72% del total); en tan sols 6 mesos havia frenat sobtadament el seu creixement perdent 2.052 vots, un terç dels obtinguts a les municipals i, a més, la caiguda era estadísticament més significativa en els indrets on s'havia repartit més intensament propaganda antifeixista.

LA CRISI DE PXC

El matí del dissabte 8 de febrer de 2014, mentre se celebraven les jornades nacionals "Com aturar el vot de l'odi" de SOS Racisme al "Centre Cultural Tecla Sala" de l'Hospitalet, en un altre centre cívic de la mateixa ciutat, a Bellvitge, es va reunir de forma extraordinària el "Consell Executiu" de PxC, un òrgan format pels principals regidors del sector més espanyolista, que van decidir destituir Josep Anglada al front de PxC. El motiu donat és que Anglada es quedava els diners dels regidors dels grups municipals, amb els quals es pensava comprar un automòbil de 80.000 euros de les subvencions públiques per les eleccions municipals de 2011. No es tractava pas d'un cas aïllat: dies abans també es va expulsar el responsable de relacions internacionals, Enrique Ravello, que era qui aconseguia el finançament de l'extrema dreta europea. Entre 2011 i 2014 es van donar de baixa 16 dels 67 regidors escollits a les urnes (el 23,88%), especialment a Salt o Manlleu, així com el president de PxC a Sant Boi.

Curiosament el daltabaix intern a la formació es va produir a pocs mesos d'unes eleccions europees on les formacions xenòfobes europees van assolir resultats espectaculars, en països com França, Grècia, Àustria i Holanda; és evident, doncs, que cal

⁴ Per exemple, UCFR de l'Hospitalet va donar a conèixer en diversos mitjans el passat violent del cap de llista Daniel Ordóñez com a *skin head* (*La Vanguardia* 10/06/2011); que Àlex Costa, número 7 de la llista de PxC a l'Hospitalet, s'havia fet admirador per Facebook d'Anders Behring Breivik (ultradretà acusat de matar 76 persones a Noruega) (Agència Catalana de Notícies, 25/07/2011) i va publicar un vídeo en què Sergio Serralvo, cap de llista de PxC a Cornellà, confessava obertament la seva admiració per Adolf Hitler en el programa Entre Línies de TV3 (<https://www.youtube.com/watch?v=710QqNptySM>).

Evolució del nombre de vots totals de l'extrema dreta a l'Hospitalet entre 2010 i 2014.

buscar els motius de la crisi de PxC en un context més local. Des del meu punt de vista, es tracta de la conjuntura de tres factors:

En primer lloc, moltes de les persones que van unir-se PxC atretes pel seu discurs antipolític, renovador i en contra de la corrupció, queden esfereïdes de la manca absoluta de democràcia interna, la nul·la transparència econòmica, així com dels constants escàndols de corrupció i violència que sovint apareixen a la premsa.

En segon lloc, el fet que la política catalana a partir de finals de 2012 quedi molt centrada en el debat nacional i el dret a decidir, crea tensió entre aquells sectors més radicalment espanyolistes de PxC, que són els regidors de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, amb l'entorn de Josep Anglada, el qual necessita votants catalanistes per tal de mantenir els seus cinc regidors a Vic, una de les ciutats més mobilitzades per la causa independentista.

I finalment, també volia destacar com l'activisme antifeixista d'Unitat Contra el Feixisme ha fet que molta gent que podia sentir-se atreta pel discurs xenòfob de PxC però no per la seva naturalesa feixista s'adoni finalment de l'extremisme i de la violència de molts dels seus membres.

Tot i això, el feixisme no ha estat derrotat, ni molt menys; dividit i malferit podria ressorgir de nou en el moment en què trobés un líder carismàtic i algú que el financés, ja que les condicions econòmiques, socials i polítiques no han variat prou per donar aquest perill per superat. Des d'UCFR de l'Hospitalet seguim treballant amb l'objectiu que els dos regidors de PxC no revalidin la seva acta a les municipals de 2015 i, a llarg termini, volem contribuir a fer que la ideologia de l'odi que han escampat durant aquests anys doni pas a una convivència en la diversitat intercultural en la nostra ciutat.

BIBLIOGRAFIA

BAUMAN, Zygmunt (2007). *Miedo contemporáneo líquido. La sociedad y sus temores*. Paidós, Barcelona.

BELL, Daniel (1964). *El fin de las ideologías*. Tecnos.

DIVERSOS AUTORS (2008). *Informe anual sobre el racismo en el estado español*. SOS Racismo, p. 143.

FONTANA, Josep (2011). *Por el bien del Imperio. Una historia del mundo desde 1945*. Pasado y Presente, p. 605-653.

FUKUYAMA, Francis (1992). *El fin de la historia y el último hombre*. Planeta, Barcelona.

HERNÁNDEZ-CARR, Aitor (2013). *El salto a la nueva extrema derecha: una aproximación a los votantes de Plataforma per Catalunya*. Tesis doctoral inédita. Institut de Govern i Polítiques Públiques, Universitat Autònoma de Barcelona.

KARVALA, David (coord.) (2010). *No pasarán... aunque lleven trajes. La lucha contra la extrema derecha hoy*. La Tempestad, Barcelona.

PRADO, Abdennur (2009). "La islamofobia como ideología dominante", a DIVERSOS AUTORS, *Rastros de Dixan, Islamofobia y construcción del enemigo en la era post-11S*, Virus, p. 37-65.

SPIROS, X. (2014). *La democracia en Grecia en los tiempos del FMI*, Dsktrl-ed!